

SANNE ROOSEBOOM

Alle boeken van Sanne Rooseboom

Jippie!

Jippie! Een humeurig sprookje

Jippie! En de ridders van Hak

Jippie! En de onderwaterpiraten

Het Ministerie van Oplossingen

Het Ministerie van Oplossingen

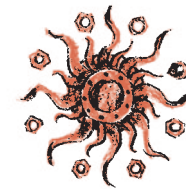
Het Ministerie van Oplossingen en de verdwenen Van Gogh

Het Ministerie van Oplossingen en het veel te volle huis

Het Ministerie van Oplossingen en de zilverjongen

Mot en de metaalvissers

MOT
EN DE
METAALVISSERS

Met illustraties van Sophie Pluim

Van Goor

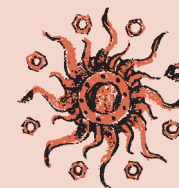

NUR 283
ISBN 978 90 00 38137 1
ISBN 978 90 00 38138 8 (e-book)

© 2022 Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.sannerooseboom.com
www.sophiepluim.com
www.de-leukste-kinderboeken.com

Tekst: Sanne Rooseboom
Illustraties: Sophie Pluim
Vormgeving: Marieke Oele

Vlinder/Mot

De week waarin Mot een duikboot vond, begon redelijk normaal. Saai zelfs. Dat was niet zo gek. Er moest nog heel wat gebeuren voordat ze haar grote vondst zou doen. Ze had nog niet eens een magneet.

Mot was bezig haar kamer op te ruimen. Haar moeder hielp mee, dat belofde nooit veel goeds. Ze zat in kleermakerszit, met een kaarsrechte rug, op Mots bed en wees aan wat er allemaal weg kon.

‘Die beer.’

‘Die is lief!’

‘Hij is kapot.’

Mot schoof de beer snel onder haar bed.

‘Die hele stapel shirts.’

‘Dat zijn mijn lievelingsshirts.’

‘Ze zijn vaal aan het worden...’

Je bent zelf vaal aan het worden, wilde Mot zeggen. Deed ze niet. Niet alleen omdat het ruzie zou opleveren, het was ook gewoon niet waar. Haar moeder glansde. Haar golvende, donkere

haar leek wel te schijnen, haar kleren glommen en haar glimlach straalde.

‘Ze zitten lekker,’ zei Mot. Beschermend schoof ze de stapel een stukje naar achteren op de plank.

‘We kunnen samen gaan winkelen,’ stelde haar moeder voor. ‘En iets leuks kopen.’

Mot zuchtte. *Iets leuks*, in tegenstelling tot wat ze normaal droeg, zeker. Ze zag zichzelf al staan in een pashokje, terwijl haar moeder het ene na het andere kleurige modieuze gedrocht aangaf.

Ze ging voor het raam staan. Het smalle kanaal achter het huis lag roerloos in de zon.

‘Zijn we bijna klaar, mam?’ Mot wilde dat de afkeurende blik van haar moeder haar spullen met rust zou laten. Haar met rust zou laten. Ze draaide zich om en keek haar kamer rond. ‘Het is nu toch netjes?’

Haar moeder stond op. ‘Nou, nétjes zou ik niet zeggen, Vlinder. Maar het kan ermee door.’

Toen Vlinder werd geboren, wist haar moeder zeker dat ze haar baby de perfecte naam had gegeven. Dit zou een lief, fladderig, kleurrijk kind worden.

Ze schilderde prachtige vlinders op de witte muren tussen de oude, houten balken van haar kamertje. Ze kocht pastelkleurige jurkjes en draaide zachte muziek met harpen, want daar houden baby's van, en vlinders waarschijnlijk ook.

Het ging een tijdje best goed. Vlinder was een lieve baby, een fijne dreumes en een vrolijke peuter. Ze huppelde, zong liedjes en smeerde vingerverf op de tafel, zoals kinderen doen. Als haar moe-

der een klant advies gaf in de woonkamer, keek kleine Vlinder met grote ogen toe terwijl haar moeder de maten opnam, kleding liet passen, haren opstak en make-upadvies gaf.

Haar moeder maakte mensen mooi, Vlinder vond het geweldig. Dat ze de strikjes uit haar eigen haar er steeds uit trok, vond haar moeder toen alleen nog maar schattig.

Maar Vlinder werd ouder. En terwijl ze dat deed, kreeg ze een eigen smaak en een eigen mening. Steeds vaker constateerde haar moeder dat die smaak en mening niet overeenkwamen met die van haar. Vlinder hield van kleren die lekker zaten. Of ze mooi stonden, kon haar minder schelen. Al hield ze wel van donker en stoer, van zwarte shirts en donkerblauwe broeken. Kleren waar haar moeder van gruwelde.

Toen Vlinder zes was, kocht ze samen met haar oma haar eerste zwarte jasje. Op haar zevende trok ze gaten in haar broeken en scheurde ze de kraagjes van haar blouses. Op haar achtste verjaardag knipte ze haar lange, fladderige haar af en hield één lok over, die ze als een gordijn voor haar linkeroog kon schuiven.

En toen, op de dag waarop ze negen en een half werd, ging ze met haar handen in haar zij voor haar moeder staan en vertelde ze dat ze geen Vlinder meer heette. Vanaf dat moment was ze Mot. Zelf vond ze dat heel redelijk. Ze hield zich tenslotte netjes aan het thema van de vliegende insecten met mooie vleugels. Met een dunne kwast schilderde ze alle vlinders op de muren van haar kamer gitzwart. De roze-blauw-groen-rode vleugels werden prachtig donker.

Mots opa en oma, haar neefjes en nichtjes, de burens, de juf en de kinderen op school wenden snel aan haar naam. Ook haar vader, die aan de andere kant van de wereld woonde, noemde haar vanaf dat moment Mot in zijn brieven.

Het paste, dat zag iedereen.

Thuis ging het minder makkelijk. Haar moeder had het in het

begin geprobeerd. Maar altijd als ze 'Mot' zei, keek ze er droevig bij. Droevig en een beetje vies.

Mots moeder was dol geweest op Vlinder. Ze had ooit foto's laten maken van haar vrolijke peuter, dartelend in een bloemenweide. Ze keek er graag naar, ze hingen groot in de woonkamer. Nergens in huis hing een foto van Mot. Vlinder was het zonnekind dat paste bij haar moeder. Mot fladderde niet. Ze hield niet van kleuren. En, tot afgrijzen van haar kleine, slanke moeder, was ze nog mollig ook.

Guur en gevaarlijk

Mot stond midden in de woonkamer met haar handen in haar zakken en dacht na over wat ze ging doen. Wat ze nu ging doen, en wat ze de hele zomer ging doen.

Iedereen die ze ook maar een beetje aardig vond, was meteen na de laatste middag school op vakantie gegaan. De stad werd broeierig in de zomer, en saai. Op warme dagen maakte de uitstoot van de fabriek de lucht in de smalle straten zwaar en rokerig. Wie kon, ging naar vakantiehuisjes aan zee.

Mot niet, die bleef thuis. Haar moeder moest werken en Mot was te jong om alleen op reis te gaan. Ze had boeken die ze wilde lezen, tekeningen om te maken en ze wilde leren spelen op de oude gitaar van haar vader. Misschien moest ze daar maar mee beginnen.

Buiten klonk een zware, dreigende brom. Mot deed de tuindeuren open. Alle huizen in de straat hadden een kleine tuin die uitkwam bij het kanaal. De hele stad was rondom het kanaal gebouwd. Lang geleden voeren er schepen langs met graan, wol en hout, vanuit de grote haven aan de rand van de stad. De zakken, balen en stammen werden eruit getakeld door de bewoners van

de wijk. Nog altijd had elk huis een stevige haak boven het zolder-raam. Ook Mot en haar moeder woonden in een deel van zo'n oud pakhuis. Het graan en de wol waren natuurlijk al heel lang weg. Mot wist dat haar moeder gek zou worden als ze korrels graan en plukjes wol in huis zou vinden. Alles moest keurig, opgeruimd en glanzend zijn.

Mot liep naar het water, dat niet meer roerloos in de zon lag maar verstoord heen en weer golfde.

'Bolwerd kwam weer eens langs,' hoorde ze een krakerige stem zeggen. 'De opschepper.'

Mot ging op haar tenen staan en zwaaide over de schutting naar de stokoude buurman die op een schommelstoel op zijn houten veranda zat. Zijn jasje was te groot en zijn bril te klein. 'Dat lawaai en de golven, het is die Bolwerd-jongen.'

'Die jongen?' Mot lachte. 'Hij is zestig, of zo!'

'Ach wat. Ik heb zijn vader nog meegemaakt.' De oude man sloeg voorzichtig zijn ene been over het andere en leunde een beetje naar voren. 'De grote Ritter Bolwerd. Dat was een geweldige man. Die heeft de hele stad opgeknapt met al dat geld wat hij verdiende.'

Mot knikte. Ritter Bolwerd was de beroemdste uitvinder ooit. Hij had verderop aan het kanaal gewoond, in de enorme villa die nu van zijn zoon was.

'Toen ik klein was wilde je hier echt niet wonen,' zei de buurman. 'De steegjes waren guur en gevaarlijk. Iedereen had z'n geld verdiend met de schepen. Laden en lossen en tillen en takelen. Maar toen kwam de trein en daardoor verpieterde de haven. Ineens had niemand meer werk. Niemand!'

Mot keek naar de oude man, die zijn ogen dicht had gedaan. Ze liet hem vertellen, ook al wist ze dit allemaal al. Ritter Bolwerd bouwde een fabriek waar de inwoners van de stad nieuw werk vonden. Daarna kocht hij volledige straten op, liet de oude pakhuizen opknappen en plaatste hoge, gietijzeren lantaarnpalen in de don-

kere straten. Hij was de held van de stad. Er heette een plein naar Ritter, het geld had zijn naam en elk jaar was er een vrijmarkt op Bolwerddag.

Nu racete de zoon van de grote uitvinder heen en weer over het kanaal. Onder de oude brug door en weer terug. Mot zag zijn gele motorboot in de verte aankomen. De man aan het roer stond kaarsrecht, zijn haar wapperde in de wind. Hij kwam met een razende vaart dichterbij en scheerde toen vlak langs de waterkant aan haar voorbij. Het kanaal begon golvend de tuintjes in te slaan, Mot kon net op tijd achteruit springen.

'Hij doet alsof de stad zijn persoonlijke speeltuin is,' bromde de buurman.

Mot ging weer op haar tenen staan, zodat ze hem over de schutting heen kon zien. 'Mijn moeder vindt hem ook vreselijk. Twee van haar klanten willen niet meer langskomen omdat ze een keer nat zijn geworden in onze tuin. Ze kregen een paar spetters en een stukje wier op hun nieuwe kleren...'

Mot glimlachte. Ze vond die man met z'n boot een patser, toch was het leuk dat hij haar moeder zo irriteerde. Ze zwaaide naar de buurman.

'Ik ga weer naar binnen.'

Hij hief zijn hand op. 'Guur en gevaarlijk was het hier voordat Ritter kwam. Guur en gevaarlijk.'

In de keuken pakte Mot een stuk brood en sneed een paar plakjes kaas af. Haar moeder kwam neuriënd de trap af. Ze had een prachtige jurk aan en haar haar viel in een golvende paardenstaart over haar schouder. 'Je gaat toch naar een vriendinnetje?' Ze ging tegenover Mot staan. Als ze geen hakschoenen aan had, waren ze bijna even lang.

Haar moeder leek op een fee, bedacht Mot. Zo klein en dun en springerig. Een sportieve, modieuze fee. En een irritante.

'Iedereen is weg. Dat weet je toch?'

'De héle klas?' vroeg haar moeder.

'Al mijn vrienden.'

'O.' Haar moeder bleef net iets te lang naar Mot kijken, haar wenkbrauwen hoog, een afwachtende glimlach om haar lippen.

Mot snapte het. Het voelde als een kleine stomp in haar maag. 'Je wilt me weg hebben.' Ze keek haar moeder net niet aan, haar blik strandde in haar donkere haar.

'Nou, weg hebben, weg hebben...'. Haar moeder legde haar handen op haar heupen en streek over de gladde stof van haar jurk.

'Er komt een klant, zeker?'

'Het is een nieuwe dame,' antwoordde haar moeder. 'Ze wil advies over haar kleding én ze wil afvallen. Als het goed gaat, kan ik maandenlang voor haar werken.'

'En je wilt niet dat ze ziet dat je een stevig kind hebt dat vale shirts draagt.' Mot schoof haar lok voor haar oog. Nu hoefde ze haar moeder nog maar met één oog te negeren.

'Dat zei ik niet, Vlinder.'

'Maar je bedoelt het wel.' Mot smeerde zo langzaam mogelijk boter op haar boterham en schoof het vieze mes daarna over het aanrecht van zich af. Het liet drie vette vlekken na. Mooi zo.

'Even wandelen is toch alleen maar goed voor je? Denk eraan dat je je voeten zacht neerzet, dan is meteen je hele houding eleganter. Niet stampen. Stampen komt zo onaangenaam over.'

Mot smeedde de kaas op haar brood, griste de boterhammen van het aanrecht en haar jasje van de stoel. Zonder nog iets tegen haar moeder te zeggen liep ze naar buiten en sloeg de deur hard achter zich dicht.

Lukas

Mot stampte door de straat. Ze zette haar voeten zo hard en onelegant neer als ze maar kon. Wat nou, even wandelen? Ze was niet welkom in haar eigen huis! Ze schopte tegen elk steentje dat ze tegenkwam.

Normaal vond ze wandelen prima. De kleine straatjes van de stad waren gezellig. De oude huizen leunden tegen elkaar aan alsof ze altijd iets te bespreken hadden. En ze hield van de logge zandschepen in het kanaal die je precies kon bijhouden als je stevig doorliep. Maar nu kon alles haar gestolen worden. Ze stampte de hoek om, de brug over. Er kwamen minstens twee klanten per dag langs. Die stonden maar een beetje dommig voor de spiegel in de woonkamer naar alle onzin te luisteren die haar moeder verkondigde.

Die hoed is helemaal in de mode.

Een paar kilo minder rond de taille doet wonderen.

Probeert u eens een hogere hak.

Soms deden ze samen oefeningen in de tuin, alles voor een betere houding. Mot werd geacht onzichtbaar te zijn op die momenten. Op schooldagen was dat niet zo'n probleem, maar de héle vakantie? Ze kon wel op haar kamer zitten, maar die was klein en